

[Finansministeren.]

ikke hver for sig kunne oppebære det fulde Tillæg, men kun hvad der vilde svare til, om den ene af Forsørgerne havde Ansættelse. Ved den Affattelse, som § 91, Stk. 7, fik i Loven af 1931, har det været vanskeligt at praktisere Bestemmelsen paa en tilfredsstillende Maade. Dels er det saaledes, at man i adskillige Kommuner ikke har indført det samme Reguleringstillæg, som gælder for Statens Vedkommende, og dels er det ogsaa i visse Tilfælde vanskeligt at afgøre, om den Lønningsindtægt, som den paagældende Ægtefælle har i en Kommune eller et Selskab, kan sammenlignes med Indtægten ved en tilsvarende Stilling i Staten.

Dette har givet Anledning til, at en Statstjenestemand i visse Tilfælde kunde opnaa et større Reguleringstillæg som Følge af den Lønning, Ægtefællen havde, end hvis Ægtefællen ikke havde været ansat. Man foreslaar derfor, at en Tjenestemand, ansat i Staten, fremtidig i de Tilfælde, hvor Ægtefællen er ansat i en Kommune eller et Selskab, hvor vedkommende har en Indtægt, kun kan opnaa Halvdelen af det Reguleringstillæg, der tilkommer ham ifølge den Lønning, der gælder for ham. Det er en klarere Bestemmelse, som jeg tror vil vække Tilfredshed, maaske med Undtagelse af de enkelte Tilfælde, hvor en Tjenestemand som Følge af de nu bestaaende Regler har opnaaet et større Tillæg.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

Det andet Lovforslag, som jeg har den Ære at fremsætte, er *Forslag til Lov om Forøgelse af Antallet af Klasselotteriets Lodder*. Ved Loven af 1920 blev der givet Finansministeren Bemyndigelse til at forøge Antallet af Klasselotteriets Lodder, som dengang var 130 000, til 160 000; i Henhold til denne Bemyndigelse blev Antallet af Lodder i 1921 forøget til 150 000 og i 1928 til 156 000. Der har i de senere Aar stadig været en stærk Efterspørgsel efter Klasselotteriets Lodder, og denne Efterspørgsel er blevet forøget, efter at Koloniallotteriet ophørte i November Maaned 1933. Ved Koloniallotteriets Bortfald skete der ogsaa en Foringelse af Statens Indtægter, idet den Afgift, der hidtil har været betalt for dette Lotteri, bortfaldt. Der kan være delte Meninger om, i hvor stor Udstrækning man skal give Folk Lejlighed til at spille; men da man nu engang har et Statslotteri, og Trangen til Lodder fremdeles er stor, har man ikke ment, der var nogen Anledning til at forholde de

Folk, som ønskede at prøve denne Chance, at faa Lejlighed til at købe en Lodseddel.

Det foreslaas derfor i § 1, at Antallet af Lodsedler kan forhøjes fra 160 000 til 180 000. Det er dog ikke Tanken, at man straks vil forsøge at afsætte disse Lodder. Man vil udbyde 10 000 Lodder; hvis disse 10 000 Lodder afsættes, vil det give en forøget Indtægt til Staten paa i alt 365 000 Kr.

Da man fra Koloniallotteriets Ledelses Side søgte at faa Koncessionen forlænges, tilbød man, at man vilde give en Del af Overskuddet til videnskabelig Forskning paa Grønland. Ansøgningen blev altsaa afslaaet, men man har ment, at det vilde være rimeligt, naar man nu ophævede Koloniallotteriet, at man ved denne Forøgelse af Klasselotteriets Lodder stillede et Beløb til Raadighed til dette Arbejde paa Grønland, og der foreslaas dertil 50 000 Kr.

I Lovforslagets § 2 stilles der Forslag om, at Klasselotteriets Direktorat faar Tilladelse til at oprette en særlig Salgscentral med 4 000 Lodder. Aarsagen er bl. a. den, at det ved Loven af 1932 er blevet forbudt Pantelaanere at sælge Lodder. Indtil da havde det været saaledes, at naar Folk vilde have en ny Lodseddel, var de næsten altid henvist til Pantelaanerne, men som Følge af de Oplysninger om en enkelt Pantelaaners Forhold, der kom frem paa det paagældende Tidspunkt, blev det forbudt Pantelaanere at handle med Lodsedler.

Denne Handel er gaaet over til Direktoratet, dog saaledes, at naar en Lodseddel, som oprindeligt hørte hjemme i en bestemt Kollektion, gennem Direktoratet var blevet fornyet, gik Lodsedlen tilbage til den paagældende Kollektion, og det er ogsaa Mening, at dette skal finde Sted i Fremtiden. Men det har vist sig, at Arbejdet under de nuværende Forhold med at forny disse Sedler — det drejer sig ofte om Folk, der bor i København, men har deres Lodsedler rundt omkring i Provinsens Kollektioner — kræver en noget anden Ordning. Man foreslaar derfor, at der bliver givet Tilladelse til at oprette et saadant Salgskontor, men kun med de 4 000 Lodsedler; man kan forny de andre i saa stor Udstrækning, som det ønskes, men de gaar uvægerligt tilbage til den paagældende Kollektion. Det vil ikke medføre nogen Udgift for Staten, tværtimod regner man med, at et saadant Salgskontor vil indbringe Staten en øget Indtægt paa ca. 20 000 Kr.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje og samtidig anmode om, at det maa blive